

שרוני שלנו,

שוב אנחנו ניצבים מול קברך, זו כבר השנה התשיעית. קשה להאמין שעברו כבר תשע שנים. את נשארית בת 30 ותהיי כזאת לעולם, אבל העולם ממשיך בדרכו, למרות שבתחילה לא הבנו איך זה יכול להיות. אנחנו רואים איך חבריך וחברותיך בגרו, בנו משפחות והולידו ילדים ואת לא זכית. אנחנו זוכרים ומזכירים אותך אינסוף פעמים ובכל הזדמנות. מעבר לכך יש המון טריגרים חיצוניים – שיר, אירוע, תמונה, מילה או משפט שנאמרים, בחורה שכאילו דומה לך, וחלק מהם מופיעים בתיזמון שאתה אומר לעצמך שלא יכול להיות מקרי. סתם דוגמא קטנה – צפינו לפני זמן מה בטלוויזיה בכתבה על שלישיית מה קשור, וזכרנו שהם באו לבקר בבית החולים, ובתיזמון מופלא הופיעה באותו הרגע במסגרת התמונות האלקטרונית הנמצאת מול עינינו ומחליפה מאות של תמונות שלך בצורה אקראית, תמונה שמתעדת את הביקור הזה. לך תסביר את זה בצורה רציונלית. וקורים עוד דברים מוזרים כאלו שקשה להסבירם בסטטיסטיקה, ואנחנו רואים בהם דרישות שלום ממך.

בשנה שעברה, בגלל הקורונה, קיימנו אזכרה מצומצמת בבית העלמין, ובמקום זאת קיימנו מפגש לזכרך בזום. בפגישה השתתפו אנשים שזכו לפגוש אותך במהלך חיך, והיה לה ערך מיוחד, שכן מספר משתתפים ביקשו לדבר ולהעלות זיכרונות וחוויות שחלקו איתך במהלך השנים. השנה אנחנו חוזרים ל"פורמט" המוכר, ועדיין נשמח על כל אחת או אחד שירצו לחלוק את זיכרונותיהם וחוויותיהם עם שרון בדיבור או בכתבה.

מסלול חיך היה קצר, לצערנו הרב. הצלחת בכל דבר אותו עשית, לא תמיד זה בא לך בקלות, אבל כשהצבת לעצמך אתגר – לא היה כוח שימנע ממך להצליח בו. אנחנו זוכרים לא רק את האירועים הגדולים והחשובים, אלא גם את האנקדוטות הקטנות והלכאורה לא חשובות. בין הדברים האלו, שמשאירים אותך חיה בליבנו, אנחנו זוכרים איך בתחילת דרך בתיכון המורה לכימיה אמרה לנו בצורה ברורה שאין לך מה לחפש במקצוע הזה. את לקחת זאת כאתגר וסיימת כמצטיינת במקצוע. הצלחת בכל דבר, חוץ מאשר בדבר אחד – להאריך ימים.

השנה משפחתנו התרחבה, לנועה ויניב נולדה רני החמודה, אחות לנעמי ואנה. יש לנו שבט נהדר עם נכדות ונכד נפלאים, כל אחד מהם כוכב בפני עצמו, וכולם ביחד חבורה נפלאה, שאנחנו אוהבים מאד ושמחים על כל רגע איתם. אבל יחד עם זאת לא יכולים להימלט מהמחשבות של "מה היה אילו", אם גם את ומשפחתך הייתם נמצאים איתנו. אנחנו מדמיינים אותך כאמא לילדים (שכבר נתת להם שמות חיבה), דבר שכמובן כבר לא יקרה לעולם. זה ממחיש את מהות חיינו מאז נפרדנו ממך – על פני השטח כאילו חיים מלאים ומאושרים, אבל חלק מאיתנו נכרת, והגדם הזה בנפשנו לא יגליד לעולם.

בעולם הסוער בו אנו חיים היום – השסעים בחברה, הפוליטיקה המלוכלכת, אי צדק שצץ ועולה בהזדמנויות רבות, התנהגויות לא חברתיות של אנשים המשפיעות על החברה הקרובה (אם דיברנו על הקורונה, אי שמירת בידוד לדוגמא), אנו חושבים ובעצם יודעים איך את, שקראנו לך

מלכת הצדק וההגינות, היית מגיבה. היית מאד איכפתית קשובה ונלחמת מול כל עוול. כמה את חסרה לנו גם בתחום הזה...

השנה בחרנו להשמיע שיר של הזמרת הנפלאה צילה דגן, שהלכה לעולמה לפני 17 שנים. השיר, "עד לאן שרואות עיניי" תורגם על ידי בנה גיא מאנגלית מהשיר OLD AND WISE של אלן פרסונס פרוג'קט. זהו השיר האחרון אותו הקליטה, מעין שיר פרידה. למרות ששרון לא זכתה להגיע לגילו של הזקן, המילים נגעו לליבנו:

עד לאן שרואות עיניי
יש צללים הקרבים אלי,
ולמי שבלכתי הותרתי מאחור,
סודות כמוסים אשמור לכם
אתכם תמיד אזכור.

...

וכאן בענן הזמן,
עוד תשאלו האם הכרנו
אז תזכרו, הייתם ידידי.
וכשמסך אחרון נופל על חיי
אומר היה כדאי.

אנחנו רוצים להודות לכל מי שהגיע. אמרנו כבר שאדם חי כל עוד אוהביו זוכרים ומזכירים אותו.

אוהבים אותך לנצח שרוני,

אמא ואבא